

Sygn. akt II Ca 28/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Agnieszka Śliwa

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko P. P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 21 października 2020 r.

sygn. akt IX C 1622/20

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 900 zł (dziewięćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Agnieszka Śliwa

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 października 2020 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie IX C 1622/20 powództwo oddalił i obciążając powoda kosztami procesu zasądził od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu 1.817 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wyjaśnił, że powód domagał się zapłaty wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki, która zawarta miała zostać przez pozwaną za pośrednictwem serwisu internetowego udostępnianego przez pożyczkodawcę, nie wykazał jednak w sposób wystarczający skutecznego zawarcia z pozwanym umowy pożyczki na warunkach wskazanych w pozwie i dołączonych do niego dokumentach.

W ocenie Sądu Rejonowego dowodem na powyższą okoliczność nie był dokument w postaci ramowej umowy pożyczki z dnia 6 lipca 2018 r. w sytuacji, gdy bezspornie dokument ten nie został podpisany przez pozwanego, a jednocześnie nie potwierdza tego, aby w inny sposób pozwany wyraził swoje oświadczenie woli akceptujące postanowienia tej

umowy. Argumenty te dotyczą także umowy pożyczki. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że według umowy ramowej zawarcie umowy nastąpić miało poprzez utworzenie konta internetowego, w tym poprzez dokonanie opłaty weryfikacyjnej zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie świadczenia usług drogą elektroniczną. Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by pozwany przeszedł przez wszystkie etapy warunkujące możliwość udzielenia pożyczki, w tym w szczególności, by dokonał na rzecz pożyczkodawcy przelewu opłaty weryfikacyjnej.

Odnosząc się do kwestii rzekomej wypłaty kwoty pożyczki Sąd Rejonowy wskazał, że dowodu na tą okoliczność nie stanowił wydruk sporządzony przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., bowiem wydruk ten stanowił wyłącznie dokument prywatny, pozbawiony jakichkolwiek podpisów, zawierający informacje o dokonaniu transakcji płatniczej z bliżej nieokreślonego rachunku płatniczego prowadzonego dla (...). Powódka nie przedłożyła np. historii operacji na rachunku bankowym, co pozwalałoby na ustalenie, że w istocie przelew kwoty wskazanej w tym wydruku dokonany został na rzecz pozwanego.

Podsumowując Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka nie wykazała żadnej aktywności pozwanego, która wskazywałaby na wolę zawarcia umowy i to na warunkach wskazanych w pozwie. Co więcej, nawet gdyby uznać za wykazany fakt złożenia takich oświadczeń woli przez pozwanego, to zgodnie z umową ramową zawarcie przez strony umowy pożyczki następuje z chwilą uznania rachunku bankowego klienta kwotą wnioskowanej przez klienta kwoty pożyczki. Powódka nie wykazała natomiast faktu wypłaty kwoty rzekomo udzielonej pożyczki na rachunek bankowy pozwanego, zatem w świetle powyższego postanowienia umownego nie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

Reasumując Sąd I instancji uznał, że zaferowany przez powódkę materiał dowodowy jest niekompletny, nie pozwala bowiem na niebudzące wątpliwości odtworzenie przebiegu zdarzeń, które doprowadzić miały do powstania stosunku obligacyjnego będącego podstawą roszczenia. Skoro nie zostało wykazane istnienie wierzytelności, którą miała nabyć powódka w drodze umowy cesji wierzytelności, powództwo nie mogło zostać uwzględnione i należało je oddalić.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 98 § 1¹ k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, jak i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Skarżący zarzucił:

1) naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez niezastosowanie i stwierdzenie, że powódka nie udowodniła roszczenia, mimo że złożyła umowę pożyczki, w tym ramową, harmonogram spłaty, formularz informacyjny do pożyczki ratalnej, a przede wszystkim dowód potwierdzenia przelewu kwoty objętej umową pożyczki na rachunek pozwanego, co dowodzi, że umowa pożyczki została zawarta, a z umowy przelewu wierzytelności z załączoną listą wierzytelności oraz z faktu dysponowania przez powoda wszystkimi dokumentami przekazanymi mu na podstawie umowy cesji wynika, że do wykonania umowy cesji faktycznie doszło,

2) naruszenie art. 6 k.c. poprzez niezastosowanie i stwierdzenie, że powódka nie udowodniła roszczenia, mimo że złożyła umowę pożyczki, w tym ramową, harmonogram spłaty, formularz informacyjny do pożyczki ratalnej, a przede wszystkim dowód potwierdzenia przelewu kwoty objętej umową pożyczki na rachunek pozwanego, co dowodzi, że umowa pożyczki została zawarta, a z umowy przelewu wierzytelności z załączoną listą wierzytelności oraz z faktu dysponowania przez powoda wszystkimi dokumentami przekazanymi mu na podstawie umowy cesji wynika, że do wykonania umowy cesji faktycznie doszło,

3) naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił, aby pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki i że zostały pozwanemu wypłacone środki pieniężne tytułem kwoty pożyczki, mimo że wynika to z dokumentów załączonych do pozwu,

4) naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 210§2 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez uznanie, że pozwany skutecznie zaprzeczył, że nie zawarł umowy pożyczki i że rachunek bankowy wskazany w potwierdzeniu przelewu nie należał do pozwanego, pomimo że pozwany sformułował jedynie ogólne zaprzeczenia zawarcia umowy pożyczki i nieprzysługiwania mu rachunku bankowego, podczas gdy to pozwany powinien wykazać te okoliczności, a w konsekwencji bezzasadnie obciążono powoda obowiązkiem wykazania dalej idącymi dowodami, że umowa pożyczki została zawarta, a rachunek bankowy należał do pozwanego,

5) naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez stwierdzenie, że pozwany sprostował ciężarowi ewencji, tj. udowodnienia faktów niweczących żądanie powoda, mimo że to pozwany powinien wykazać, że nie zawarł umowy pożyczki i że rachunek bankowy nie należy do niego, choćby przez złożenie listy swoich rachunków bankowych czy poprzez zobowiązanie banku do podania, czy rachunek z dowodu przelewu załączonego do pozwu jest prowadzony dla pozwanego w trybie art. 187§2 pkt 4 k.p.c., a pozwany tego nie uczynił,

6) naruszenie art. 6 k.c. poprzez stwierdzenie, że pozwany sprostował ciężarowi ewencji, tj. udowodnienia faktów niweczących żądanie powoda, mimo że to pozwany powinien wykazać, że nie zawarł umowy pożyczki i że rachunek bankowy nie należy do niego, choćby przez złożenie listy swoich rachunków bankowych czy poprzez zobowiązanie banku do podania czy rachunek z dowodu przelewu załączonego do pozwu jest prowadzony dla pozwanego w trybie art. 187§2 pkt 4 k.p.c., a pozwany tego nie uczynił,

7) naruszenie art. 61§2 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwany nie złożył skutecznego oświadczenia woli, mimo że złożył je w formie elektronicznej poprzez wprowadzenie do środka komunikacji elektronicznej, a z całokształtu okoliczności wynika, że poprzez interfejs strony internetowej czy też aplikacji mobilnej, pozwany składa oświadczenie woli skierowane do powódki, które do niej dotarło,

8) naruszenie art. 60 w zw. z art. 65§1 k.c. poprzez pominięcie, że między stronami doszło co najmniej w sposób dorozumiany do zawarcia umowy poprzez założenie konta w systemie internetowym powódki i ubieganie się o pożyczkę, a jednocześnie ze wszystkich okoliczności składających się na zachowanie pozwanego, tj. założenie konta czy wprowadzenie danych do systemu wynika, że jego wolą było zawarcie umowy pożyczki z powodem,

9) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez niezastosowanie i pominięcie, że powódka udowodniła roszczenie, gdyż złożyła umowę pożyczki, w tym ramową, harmonogram spłaty, formularz informacyjny do pożyczki ratalnej, a przede wszystkim dowód potwierdzenia przelewu kwoty objętej umową pożyczki na rachunek pozwanego, co dowodzi, że umowa pożyczki została zawarta, a z umowy przelewu wiarygodności z załączoną listą wiarygodności oraz z faktu dysponowania przez powoda wszystkimi dokumentami przekazanymi mu na podstawie umowy cesji wynika, że do wykonania umowy cesji faktycznie doszło,

10) naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił zasadności swojego roszczenia, w sytuacji, w której Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 16 maja 2018 r. (...) zawarła z pozwanym ramową umowę pożyczki, sporządziła formularz umowy pożyczki ratalnej, zgodnie z którym przedmiotem pożyczki było udzielenie pozwanemu pożyczki w kwocie 5.000 zł, w dniu 16 maja 2018 r. (...) (...) dokonała przelewu na rzecz pozwanego 5.000 zł tytułem „wplata od (...) Sp. z o.o. – (...)”, a jednocześnie w sprawie brak jest dowodów i twierdzeń wskazujących na zawarcie przez strony innej umowy pożyczki,

11) naruszenie art. 230 k.p.c. poprzez nieuznanie sformułowanych w pozwie twierdzeń o faktach za przyznane, pomimo że pozwany nie wypowiedział się do co tych twierdzeń,

12) naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie wykazał, aby pomiędzy nim a pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy powód załączył do pozwu wydruk umowy pożyczki, a także dokument potwierdzenia realizacji przelewu pożyczki, a pozwany nie zakwestionował faktu zawarcia umowy z powodem ani otrzymania kwoty pożyczki,

a ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

13) naruszenie art. 405 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie roszczenia powoda w sytuacji, gdy przynajmniej w zakresie kwoty wynikającej z potwierdzenia przelewu wynika, że po stronie powoda doszło do zubożenia, a po stronie pozwanego do wzbogacenia, występuje pomiędzy tymi zdarzeniami związek przyczynowy, a wobec uznania, że nie doszło do zawarcia umowy pożyczki zasadne jest przyjęcie, że do świadczenia doszło bez podstawy prawnej.

Pozwany **w odpowiedzi na apelację** wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 381 k.p.c. pominął wnioski dowodowe zawarte w apelacji jako spóźnione. Nadto załączony do apelacji wydruk nie wskazuje, przez kogo został sporządzony, skąd pochodzi, w szczególności czy został wygenerowany z systemu informatycznego, czy jest odzwierciedleniem danych zawartych na nośniku elektronicznym i jakim, na jakiej podstawie dane te zostały pozyskane, utworzone. Wszystko to sprawia, że nie można go uznać za miarodajny, wiarygodny dowód w sprawie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji, przyjmując je za własne. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Rejonowy nie ustalił, że w dniu 16 maja 2018 r. (...) zawarła z pozwanym ramową umowę pożyczki, sporządziła formularz umowy pożyczki ratalnej, zgodnie z którym przedmiotem pożyczki było udzielenie pozwanemu pożyczki w kwocie 5.000 zł, w dniu 16 maja 2018 r. (...) (...) dokonała przelewu na rzecz pozwanego 5.000 zł tytułem „wplata od (...) Sp. z o.o. – (...)”. Sąd Rejonowy ustalił jedynie, co wskazano w wydruku umowy ramowej, umowy pożyczki i w wydruku sporządzonym przez (...) Sp. z o.o.

Bezzasadny był zarzut naruszenia art. 230 k.p.c. Pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wypowiedział się co do faktów istotnych do rozstrzygnięcia sprawy, kwestionując zarówno skuteczność umowy cesji wierzytelności zawartej między powodem a (...) Sp. z o.o., jak i fakt zawarcia między pozwanym a (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki, utworzenia przez pozwanego profilu klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy, złożenia przez pozwanego wniosku o pożyczkę, wypłaty pozwanemu środków przez (...) Sp. z o.o.

Co prawda pozwany nie zakwestionował, aby rachunek bankowy wskazany przez powoda jako rachunek pozwanego faktycznego do niego należał, lecz i Sąd Rejonowy nie dokonał też takich ustaleń. Tym samym zwarty w apelacji wniosek dowodowy na okoliczność stwierdzenia czy pozwany nie był nigdy posiadaczem tego rachunku, oprócz tego że był złożony po terminie, był też zbędny. Ostatecznie jednak z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia okoliczność przynależności rachunku do pozwanego nie miała wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia prawa materialnego i procesowego związanych z kwestią ciężaru dowodu obciążającego strony i braku udowodnienia przez powoda podstaw swojego roszczenia, na wstępie wyjaśnić należy, że aktualnie podpis, czy to własnoręczny, czy kwalifikowany podpis elektroniczny nie jest koniecznym elementem dokumentu. Zgodnie z art. 77² k.c. do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej (o której mowa w art. 720§2 k.c.) wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Natomiast art. informację o jednostce

tezy z piśmiennictwa

komentarze

monografie

77³ k.c. stanowi, że dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Przy tym umowę o kredyt konsumencki, którą jest też umowa pożyczki zawarta z konsumentem, zgodnie z ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, można zawrzeć bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy). Przyjmuje się, że zawieranie umów o kredyt konsumencki za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość nie jest wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, a zatem umowa ta może zostać zawarta zarówno w formie pisemnej, jak i „na trwałym nośniku” (zob. Tomasz Czech, Kredyt konsumencki. Komentarz, WKP, 2018). Stwierdzić natomiast trzeba, na co trafnie wskazał Sąd Rejonowy, że gdy brak jest podpisu pod dokumentem istotny staje się ciężar wykazania autentyczności i pochodzenia dokumentu. To na powódzie, wobec zakwestionowania przez pozwanego faktu zawarcia umowy i otrzymania na jej podstawie przez pozwanego środków, spoczywał w sprawie ciężar wykazania - zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. - że pozwany złożył oświadczenie woli akceptujące zawarcie umowy pożyczki o treści wynikającej z dokumentu – wydruku złożonego do akt przez powoda i że doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli skutkujących zawarciem umowy pożyczki nr (...) z dnia 14 sierpnia 2019 r. w zw. z umową ramową nr (...) z 6 lipca 2018 r. i do przelania środków tytułem pożyczki. Nadmienić należy, że powód reprezentowany był przez zawodowego pełnomocnika, a zatem nie było przeszkód, aby samodzielnie sprostą temu obowiązkowi, zgodnie też z zasadami proceduralnymi. Materiał dowodowy, jaki został przez stronę powodową zgodnie z procedurą przedstawiony i jako taki podlegał uwzględnieniu, nie pozwala natomiast, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, na uznanie, że te istotne okoliczności zostały wykazane.

Powód złożył co prawda wydruk ramowej umowy pożyczki i umowy pożyczki, jednak dokumenty te nie zostały podpisane i nie wynika z nich, ani z pozostałego materiału, aby pozwany złożył oświadczenie woli, choćby jak sugeruje skarżący dorozumiane, akceptujące zawarcie umowy pożyczki o treści wynikającej z dokumentu.

W myśl złożonej przez powoda umowy ramowej pożyczki, pożyczka mogła zostać udzielona pożyczkobiorcy, który m.in. utworzył konto internetowe za pośrednictwem serwisu internetowego pożyczkodawcy lub aplikacji mobilnej i został zweryfikowany poprzez dokonanie opłaty weryfikacyjnej, a następnie złożył wniosek o udzielenie pożyczki za pośrednictwem serwisu internetowego lub aplikacji. Słusznie uznał Sąd Rejonowy, że zgromadzone dowody nie wskazują natomiast na spełnienie tych warunków. Nie wynika z nich, aby pozwany utworzył konto internetowe za pośrednictwem serwisu internetowego pożyczkodawcy lub aplikacji mobilnej i został zweryfikowany opłatą weryfikacyjną, ani aby złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Sam fakt dysponowania przez powoda danymi pozwanego wyszczególnionymi w umowie o tym nie świadczy, a nadto pozwany zakwestionował już w sprzeciwie, aby adres e-mail i numer telefonu podane w umowie należały do niego. Powód nie wykazał też, że na adres poczty elektronicznej pozwanego przesłano dokumenty wymienione w §9 ust. 2 umowy, ani nie złożył potwierdzenia doręczenia pozwanemu umowy na trwałym nośniku. Przede wszystkim jednak powód nie wykazał, aby ewentualnego założenia konta i rejestracji w serwisie, jak i złożenia za jego pośrednictwem wniosku o pożyczkę i akceptacji jej warunków dokonała osoba w sposób wystarczający zweryfikowana przez pożyczkodawcę i aby w rzeczywistości był tą osobą pozwany, a nie np. osoba się za niego podająca. Powód ograniczył się w tym zakresie wyłącznie do swoich twierdzeń. W szczególności nie wykazał żadnych okoliczności pozwalających na ustalenie istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu na podstawie wnioskowania opartego na podstawie art. 231 k.p.c. Nadto domniemanie faktyczne – do którego odwołuje się apelujący nie może być stosowane wtedy, gdy istnieje obiektywna możliwość, nie wiążąca się z nadmiernymi trudnościami, wykazania spornego faktu przez stronę środkami dowodowymi. Nic natomiast nie stało na przeszkodzie, aby powód przedłożył już w I instancji dowody, z których wynikałoby założenie przez pozwanego konta internetowego, dokonanie przez pozwanego opłaty weryfikacyjnej, złożenie przez pozwanego wniosku o pożyczkę, czy wypłaty pozwanemu przez (...) środków tytułem pożyczki. Mógł w tym celu przedłożyć stosowne nośniki danych, wydruk z rachunku bankowego pożyczkodawcy, czy wnieść o zobowiązanie pozwanego do złożenia wydruku z jego rachunku bankowego.

Skarżący akcentuje złożenie do akt potwierdzenia realizacji przekazu pieniężnego na kwotę 5.000 z, który w jego ocenie ma stanowić dowód zarówno zawarcia umowy, jak i jej wykonania przez powoda. Pozwany choć nie zanegował,

aby wskazany w tym potwierdzeniu rachunek był jego rachunkiem bankowym, to jednak zakwestionował otrzymanie kwoty pożyczki. W tej sytuacji złożony przez powoda wydruk komputerowy potwierdzenia pochodzący od spółki (...) Sp. z o.o., stanowiące dokument prywatny nie może zostać uznany za wystarczający. Powód nie złożył chociażby dokumentów bankowych wskazujących na wyjście środków z rachunku bankowego pożyczkodawcy na rachunek pozwanego. Dopiero gdyby to uczynił, a zatem gdyby wykazał okoliczności pozytywne, z których wywodzi roszczenie, rzeczą pozwanego byłoby przedstawienie dowodów na okoliczność przeciwną, tj. że środków tych nie otrzymał, nie wpłynęły na jego rachunek bankowy.

Dodatkowo należy zauważyć, że sama ewentualna wypłata na rachunek bankowy pozwanego kwoty odpowiadającej pożyczce nie mogłaby stanowić podstawy do uznania zasadności powództwa o zapłatę wywiedzionego z umowy pożyczki. Ewentualny wpływ kwoty równej wartości pożyczki na rachunek bankowy pozwanego nie przesądzałby, że do zawarcia umowy doszło, a tym samym, że powództwo oparte na umowie pożyczki mogłoby zostać uwzględnione. Powód w pozwie podstawy swego roszczenia upatrywał w umowie pożyczki. Zatem z uwagi na treść art. 321 k.p.c., rozpoznając żądanie pozwu w jego granicach, sąd uznając, że nie zostało wykazane, aby do zawarcia umowy w ogóle doszło (przed odstąpieniem od niej), mimo ustalenia, że kwota odpowiadająca kwocie pożyczki wpłynęła na konto pozwanego, nie mógłby orzec na innej podstawie faktycznej (np. w oparciu o przepisy o zwrot nienależnego świadczenia). Podkreślić trzeba, że postępowanie prowadzono w trybie uproszczonym, w którym zmiana powództwa jest niedopuszczalna (por. art. 505⁴§1 k.p.c.). W związku z tym zawarte w piśmie powoda z dnia 12 sierpnia 2020 r. stwierdzenie, że z ostrożności procesowej wskazuje, że występują w sprawie też przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia, a zatem powódka ma na tej podstawie roszczenie o zwrot kwoty wynikającej z ww. potwierdzenia realizacji przekazu pieniężnego, nawet gdyby potraktować je jako przedmiotową zmianę powództwa, byłoby bezskuteczne.

Nadto powód nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia z ewentualnego bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego kosztem (...) Sp. z o.o. Przedmiotem złożonej do akt umowy cesji wierzytelności z 27 stycznia 2020 r. były bowiem wierzytelności z umów pożyczek, a nie z innych zdarzeń prawnych.

Podsumowując, z przedstawionych względów uznać należy, że Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów wskazanych w apelacji.

Sąd Okręgowy zauważa nadto, że z zawartej między powodem a (...) Sp. z o.o. umowy cesji wierzytelności wynika, że przeniesienie wierzytelności z cedenta na cesjonariusza następuje z dniem zapłaty ceny, tj. dniem uznania rachunku cedenta. Pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty negując skuteczność cesji podniósł tę okoliczność i zarzucił, że powód nie złożył dowodu na okoliczność zapłaty ceny za wierzytelności. Powód nie uczynił to aż do zamknięcia rozprawy. Tym samym brak było podstaw do uznania skuteczności przejścia wierzytelności z cedenta na cesjonariusza.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego za prawidłowe i na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 w zw. z 391§1 k.p.c. i §2 pkt 4 w zw. z §10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego zwrot wynagrodzenia jego pełnomocnika w kwocie 900 zł.

SSO Agnieszka Śliwa